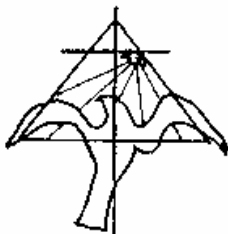

7-8
červenec
srpen
2004

Košířský farní list

Červenec
srpen

NA CESTU SE SVATÝM KRYŠTOFEM

Letní prázdninové dny nám opět poskytují mnohé možnosti k cestování. O mnohých cestách do vzdálené ciziny jsme mohli před lety jen snít. Kdo na to má, může dnes cestovat kamkoli. Není však moudré spoléhat se pouze na finanční prostředky k cestování. Potřebnou výbavu na cestu tvoří také rozvážnost a opatrnost v rychlém a někdy až zběsilém provozu na silnicích. Než se do této arény vydáme, modleme se!

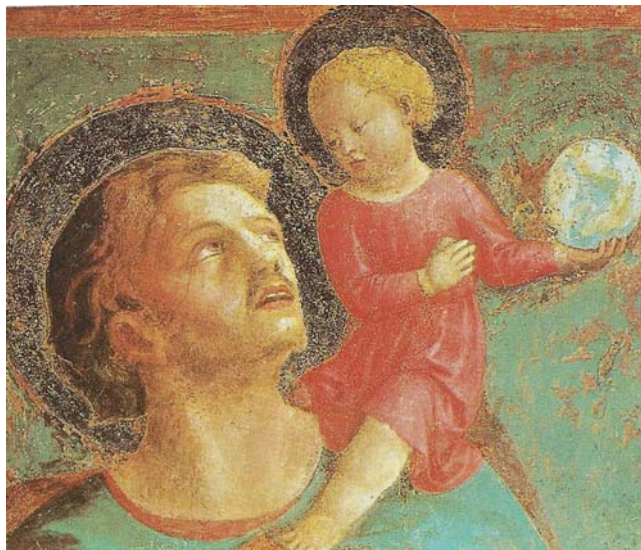
Nebezpečí však nemusí číhat jen na silnicích. Farní mládež se letos vydá do Vysokých Tater. V poslední době se tyto nejvyšší slovenské hory staly cílovou stanicí pozemské cesty několika Čechů. Modleme se, aby se naše skupina mladých snažila zachovat rozumnou kázeň a vrátila se domů v úplné sestavě.

Nezapomínejme, že v minulých letech nebyl pro jednoho z našich farníků nejjistějším dopravním prostředkem bicykl.

V modlitbě můžeme prosit o pomoc a ochranu nejrůznější svaté patrony - třeba archanděla Rafaela, svatého Josefa nebo svatého Kryštofa, který je asi nejvyhledávanějším patronem řidičů a cestovatelů. Proč se stal tak oblíbeným pomocníkem v tomto směru? Asi pro své cestování, které nebylo jen místní a vnější, ale především duchovní, jak nám to zachycuje legenda z jeho života. I když v ní najdeme některé fantastické prvky, nenechme si ujít pravdivé a reálné jádro, které sledují i jiné legendy. /V původním významu slova *legenda* je totiž *to co má být čteno*, nikoliv jen něco vymyšleného, jak bývá v povědomí mnoha lidí/.

Kryštof /dále Christoforus/ byl pohan z Kanaánu. Byl obrovité postavy, smělý a veselý. Předtím než byl pokřtěn, se jmenoval Offerus. Když dorostl do plné síly, pomyslel si: Poputuji daleko a vyhledám největšího pána. Tomu budu sloužit.

Vypravil se tedy na cestu. Odkázali ho na jednoho velkého krále, který vládl nad mnoha národy. Přišel k němu a slíbil mu, že mu bude věrně sloužit. Král ho s potěšením přijal.

Když už byl Offerus u krále nějaký čas, vystupoval před králem jeden hudebník, hrál veselé písně a nakonec zazpíval d'áblu posměšnou píseň. Jakmile ji král uslyšel, přezehnal se, protože to byl křesťan. Offerus však nevěděl nic o síle a významu tohoto znamení, podivil se a řekl: "Pane, co to děláš za dva tahy?" Protože byl pohan, nechtěl mu král svěřit svaté tajemství kříže. Offerus proto řekl: "Pane, když mi to zatajuješ, nechci ti víc sloužit."

"Řeknu ti tedy pravdu," rozhodl se král. "Podívej se, dovolává-li se někdo přede mnou d'ábla, přežehnám se znamením kříže, aby nade mnou nezískal moc." Offerus namítl: "Bojíš se ho a má tak velkou sílu, že ti může uškodit? Podívej, dlouho jsem ti věrně sloužil a myslel si, že většího a mocnějšího nad tebe není. Protože vidím, že se ho bojíš, chci ho hledat, dokud ho nenajdu. Chci sloužit tomu, kdo je mocnější než ty." Offerus odtud odešel, aby vyhledal d'ábla. Ale ať se ptal jakkoliv, nikdo mu ho nedovedl ukázat. Jednoho dne procházel divokou krajinou, když tu spatřil mocné vojsko. Vpředu jel černý, podmračený jezdec, který zajel k Offerovi a zavolal: "Koho hledáš?" Offerus odpověděl: "Hledám d'ábla. Rád bych mu sloužil." "To jsem já," řekl jezdec. Offerus mu přislíbil své služby a d'ábel ho vzal s sebou.

Jednou se spolu dostali na rovnou cestu, na které se tyčil kříž. D'ábel uskočil na stranu a křikl na Offera, aby nejezdil dál. Offerus se podivil a řekl: "Pane, řekni mi, proč ses vyhnul?" D'ábel by mu to byl rád zatajil, ale Offerus pohrozil, že už u něho nezůstane ani o den déle.

"Podívej se," řekl D'ábel, "stálo tam znamení kříže, na kterém byl pověšený Kristus. Toho se moc bojím, vždycky musím před ním prchat." Offerus se na něj obořil: "Musíš-li prchat před jeho znamením, je asi mocnější než ty. Půjdu a vyhledám ho."

A Offerus se všude vyptával, kde by našel Pána Ježíše Krista. Božím řízením se dostal k jednomu dobrému poustevníkovi. Ten mu vyprávěl, jak mocný král je Pán a jak velkou odměnu dává svým služebníkům. Offerus prohlásil, že chce nadále věrně a spolehlivě sloužit Kristu. To poustevník rád slyšel a řekl: "Pán je nepřítelem hříšného života, ale tomu, kdo žije ctnostně, dává svou milost. Podívej se, tady je divoká voda, přes kterou nevede ani můstek, ani lávka. Budeš-li kvůli Bohu přenášet lidi přes vodu, velmi se takovou službou zalíbíš Pánu. Protože ne nadarmo ti daroval tak silné paže a vysokou postavu."

"Dobrá! Rád to vykonám," prohlásil Offerus a vystavěl si sídlo u vody a konal svou službu dnem i nocí.

Jedné noci se Offerus znaven uložil ke spánku a okamžitě usnul. Dlouho nespal, když ho zavolal dětský hlas: "Offere, převážet!" Offerus vstal, nikoho nenašel, znovu si lehl a usnul. A opět zaznělo volání: "Offere!" Zase vyběhl ven, nikoho nenašel a uložil se ke spánku. A ještě jednou: "Offere!" Offerus potřetí vstal a našel venku chlapečka. Vyzdvihl si ho na ramena, do ruky vzal hůl a vstoupil do vody.

Řeka se však vzdouvala a dítě ho tížilo tak silně, jako by bylo z olova. Chlapeček byl stále těžší a voda vyšší, až si Offerus myslel, že se utopí. "Ach, dítě, jak jsi těžké! Je mi, jako bych nesl na ramenou celý svět."

"Správně," promluvilo dítě, "neseš víc než celý svět, neseš toho, kdo ho stvořil." A dítě vtlačilo Offeru pod vodu a řeklo: "Já tě křtím ve Jménu Otce, jménem svým, a ve jménu Ducha svatého. Předtím sis říkal Offerus, teď se budeš jmenovat Christoforus - ten, kdo nosí Krista. Zasad' svou hůl do země. Na ní poznáš mou moc, neboť hůl zítra rozkvetne a přinese plody." S těmito slovy Pán zmizel.

Christoforus byl rád, děkoval našemu Pánu za milost, kterou mu prokázal, a zasadil hůl do suché země. Ta se přes noc proměnila ve strom, rozkvetla a hned vydala plody. Tu padl Christoforus na kolena a klaněl se mu, vzal na sebe Pánův kříž a následoval ho. */Legenda aurea z 13. století/*

***Šťastnou cestu a šťastný návrat všem Kristu věrným a oddaným
košířským farníkům přeje P. Lohelius!***

Liturgický kalendář

Červenec 2004

3. sobota Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. neděle 14. neděle v mezidobí
5. pondělí Slavnost SV.CYRILA, MNICHA, A METODĚJE,
patronů Evropy, havních patronů Moravy
NÁRODNÍ CYRILOMETODĚJSKÁ POUŤ - VELEHRAD
6. úterý Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. pátek Památka sv. Adriána a Jakuba, mučedníků
11. neděle 15. neděle v mezidobí
13. úterý Sv. Jindřicha
14. středa Památka bl. Hroznaty, mučedníka
15. čtvrtek Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele
církve
16. pátek Panny Marie Karmelské
17. sobota Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
18. neděle 16. neděle v mezidobí
21. středa Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. čtvrtek Památka sv. Marie Magdalény
23. pátek Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky
Evropy
25. neděle 17. neděle v mezidobí
26. pondělí Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny
Marie
27. úterý Sv. Gorazda a druhů
29. čtvrtek Památka sv. Marty
30. pátek Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele
církve
31. sobota Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

svatá Brigita Švédská,
patronka Evropy

Srpen 2004

4. středa Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. pátek Svátek Proměnění Páně
8. neděle 19. neděle v mezidobí
9. pondělí Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice,
patronky Evropy
10. úterý Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. středa Památka sv. Kláry, panny
14. sobota Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. neděle Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
20. pátek Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. sobota Památka sv. Pia X., papeže
22. neděle 21. neděle v mezidobí
23. pondělí Sv. Růženy z Limy, panny
24. úterý Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
27. pátek Památka sv. Moniky
28. sobota Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. neděle 22. neděle v mezidobí

Oznámení

- **Během letních měsíců nebudou bohoslužby v kapli Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce** s výjimkou Poutní slavnosti v neděli **15. srpna**, kdy bude mše sv. v 17,30 hod.
- Bohoslužby v ostatních košířských kostelích jsou beze změn.
- Bratři trapisté z Nového Dvora (na stavbu jejich kláštera a kostela byla konána sbírka i v košířských kostelích) srdečně zvou k účasti na **vysvěcení kostela**. Svěcení se bude konat ve **čtvrtek 2. září 2004 v 9 hod.** Světitelem je plzeňský biskup Mons. František Radkovský. Zájemci o tuto jistě výjimečnou slavnost, stejně jako ti, kdo by mohli nabídnout dopravu vlastním vozem (autobus nebude vypravován pro předpokládanou nižší účast farníků) necht' se laskavě přihlásí v sakristiích obou kostelů nejpozději do konce července 2004. Je nutné totiž nahlásit do kláštera počet účastníků na předepsaném formuláři tak, aby bratři trapisté mohli slavnost dobře organizačně zajistit (včetně pohostění).

Slyšte všichni farníci košířští!!!

Na vědomost se dává novina veliká: náš farník, neúnavný mládežnický aktivista, Mgr. Plíšek Václav, přizviskem Vašo Plišo nazývaný, do stavu manželského vstoupiti se rozhodl a pannu srdci svému milou za manželku pojmouti hodlá. Panna vyvolená zove se Ludmila Koloničná a protože ze vzdálených krajů pochází, obřad svatební až ve Skalici u Frýdku-Místku konati se bude. Dne 14. srpna léta Páně 2004 v 10,30 hod. v kostele sv. Martina svazku tomuto požehnáno bude. Jistotně farníci košířští rádi by obřadu spoluúčastni byli, žel vzdálenost veliká tomu brání. Přání všeho dobrého, hojnosti darů všech a potomstva mnohého od Boha seslaného alespoň takto posílají. Želají taktéž svatebního veselí bujného, jídla a pití hojného a radostí všelikých ošatku plnou.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. června 2004 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Hojek, Jan Nekula, Václav Funda, Elena Horáková, Václav Plíšek a Stanislav Dobeš

Program :

1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti oprav a údržba kostelů
3. Záležitosti farního společenství a rozprava

Ad 1 - 2 Pro dobrou přípravu kolaudace je nutno zabezpečit revizní zprávu o elinstalaci, zprávu resp. odborný posudek od zástupce hasičů, dále instalaci bezpečnostních mříží v prostoru oken v zadní stěně kůru, vyklizení sklepních prostor a ev další požadavky, vyplynuvší ze zprávy zástupce hasičů. Záležitostí zdárného ukončení kolaudačního řízení je pověřen člen výboru stav Havel, který věc průběžně sleduje a zajišťuje vše potřebné.

K technickému stavu varhan bylo rozhodnuto, že necháme opravit varhany nad sakristií, což si podle odhadu znalce vyžádá náklad několika tisíc Kč.

Křížová cesta od sv. Jana bude dočasně sňata a převezena k Nejsv. Trojici za účelem plynové dezinfekce proti červotoči, poté bude opět navracena na původní místo.

Po krátké debatě bylo rozhodnuto trvat při jednání s p. Vachem o GO střechy u sv. Jana na provedení střední varianty podle návrhu arch Smolíka, v ceně cca 250.000,- Kč.

Nyní však bude provedena jen oprava v nutné míře zatmelením.

Ad. 3 Do příští schůze bude vypracován a odeslán dopis do SRN ve věci možnosti navrácení původních

zvonů k Nejsvětější Trojici, ev. k získání finančního příspěvku pro pořízení zvonů nových.

K aktualizaci evidence členů Společnosti přátel košířských kostelů (SPKK), byl získán a pověřen Venda Dráb. Předseda s ním záležitost projedná. Aktualizovaný seznam pak bude možno spolehlivě používat a s ním pracovat (např. dávat doporučení k významným životním jubilejím farníků apod.).

K lepší informovanosti farníků o kontinuitě současné Společnosti přátel košířských kostelů a někdejšího Kostelního spolku katolíků v Košířích zajistí předseda zpracování informace do KFL č.9.

Organizací farního zájezdu do Jizerských hor je v celém rozsahu pověřena pí. Marie Oekinghausová. Termín zájezdu je stanoven na sobotu 02.10.2004.

Bylo rozhodnuto nadále uveřejňovat v KFL zápisy z jednání výboru SPKK

Termín příští schůze výboru byl stanoven na 10.09.04

Zaznamenali

Václav Funda a Stanislav Dobeš

Poslední projev Václava Plíška za mládež na valné hromadě Spolku přátel košířských kostelů dne 25. dubna 2004.

Milí farníci,

Společenství mládeže si váží toho, že může společně s Vámi tvořit farní rodinu. Mládež se schází a pořádá různé akce pro sebe i celou farnost a to ve víceméně podobném složení již přes 12 let, což se řadí mezi úkazy zvláštní a ojedinělé. Mládež nám za tu dobu, dá se říci přerostla. A jak jsem říkal již minule, nastalo tu generační střídání, zaujímání nových životních rolí a pochopitelně opouštění Společenství mládeže a odcházení ke svým novým rodinám či třeba do kláštera.

Naposledy se tak stalo včera - svatba Kristiny Nekulové. Proto také po dlouhé oslavě hodně mládeže chybí a tím ji omlouvám. Osobně bych také zůstal do rána, ale ještě jsem po půlnoci musel napsat tento projev. Ale vraťme se ke svatbě, protože není žádným tajemstvím, že se to letos bude ještě párkrát opakovat. A poté, bohužel, zatím ve všech případech následuje kvůli bytové situaci i odchod z farnosti. Rádi bychom ale, aby další mladá generace zaujala naše místa a voláme: "Pokračujte po nás! Scházejte se, ministrujte, buďte aktivní součástí farnosti.!" A tak mladší zveme stále mezi nás, ale zatím odezva žádná. My ale doufáme, že možná, po nějaké době, se další mládež objeví. Vždy, jak jsem zaslechl, hnutí katolické mládeže se v Košířích mimořádně dařilo a ještě dnes se každoročně schází generace našich prarodičů, aby vzpomínala na léta mládežnická. Netušil jsem, že toto setkání letos měli na Vyšehradě v ten den, kdy jsem pro vás do farnosti pozval divadlo. Škoda, že se někdy nesejdou s farníky a mládeží tady u nás a nenapiší do Farního listu o svém tehdejší působení. Velmi bychom to uvítali.

Při každém setkání jsem vám líčil co mládež konkrétního podnikla pro sebe i farnost. Dnes vás s tím zdržovat nebudu, protože o všem víte. Vše bylo dostatečně předem ohlášeno, aby se každý mohl zúčastnit, poté bylo podrobně napsáno do Farního listu a nakonec při výstavě fotografií zveřejněno., takže všichni víte, čím mládež žije. A navíc jsem vám vždy na valnou hromadu připravil výstavu fotografií. I letos tady vzadu máte asi tisíc fotek, které věrně vystihují atmosféru. Přichystal jsem i nová alba s průřezem historie mládeže.

Raději vám v ušetřeném čase chci oznámit dvě zprávy: jednu dobrou a druhou horší. A to, že i já se chystám, dá-li Pán Bůh 14. srpna ve Skalici u Frýdku-Místku oženit a posléze, a to je ta druhá zpráva, se s vámi rozloučit a odstěhovat se za Prahu, do Odolena Vody. Takovým loučením už vlastně byly akce, které jsem pro vás uspořádal (divadelní představení, promítání videofilmu, který jsem natočil ve Svaté zemi) a které ještě v dohledné době chystám (jarní výlet mládeže na Sázavu, výprava farnosti do kláštera augustiniánů u kostela sv. Tomáše). Doufám, že se vám výprava ke sv. Tomáši bude líbit alespoň tak jako ta loňská,

kdy jsme společně zjistili, že kousíček od naší kapličky máme nový ženský klášter s kaplí a hotelem Edith Stein. Dále vás zvu na farní zájezd 12. června na krásná místa západních Čech, kam Vás budu doprovázet.

Doufám ale, že i pak vás občas uvidím a rád na vaše pozvání budu přijíždět. To už si ale po letech zkusíme vyměnit role - už vás nebudu zvat já, ale naopak pozvete vy mne na to co tu uspořádáte a připravíte. Velmi rád přijedu, protože košířskou farnost mám hluboko v srdci.

Do měsíce chci vypracovat předávací list, kde bude asi 15 až 20 položek, které jsem vykonával, aby to farní rada mohla rozdělit a řídit tak, aby farníci nepřišli o nic co se již stalo dobrou tradicí.

Odcházím i z Farní rady, kde jsem byl v její historii asi nejkratší dobu, přesto ale doufám, že to k něčemu bylo. Mým hlavním úkolem, který jsem si sám před třemi lety stanovil a nyní ho odtajňuji, bylo oprášit zapomenutou polovinu poslání farní rady, která má dva úkoly:

1) starat se o údržbu, správu a opravy kostelů a kaple. Tento úkol se poctivě plnil.

2) starat se o farní život a pořádat různé akce pro farníky, kterými se stmeluje život farní rodiny. Na tento úkol se hned po začátku pozapomnělo. V tomto smyslu kostelní spolek přátel KK mnoho neučinil. ačkoliv podle stanov schválených ministerstvem na začátku devadesátých let měl pracovat i podle bodu 2 (pro nedostatek místa citovaný výňatek ze stanov spolku neuveřejňujeme).

Jsem velmi rád, že to dobře dopadlo a že se dokonce dle toho začalo i jednat a že vznikly některé každoroční tradice, ke kterým se mohou přidávat další. S pomocí Boží to jistě půjde.

Závěrem bych chtěl poděkovat celé farní radě v čele s panem Dobešem, jejichž práce si velice cením, protože to co oni dělají, není pro každého samozřejmostí.

Dále bych chtěl poděkovat mládeži a hlavně těm co chtějí pomáhat-jmenovitě Pavlu Křížovskému, Vítovi Bobysudovi, Járovi Drábovi a zejména Václavovi Drábovi, který má nejvíce ochoty cokoli zodpovědně dělat a kterého bych doporučil svým nástupcem.

Další velikánské poděkování patří P. Lohelovi a celé košířské farnosti za to, že jsem se za ta dlouhá léta mohl pořádně vyblbnout.

Přeji nejen mládeži, ale i ostatním farníkům, aby i nadále prožívali radost ze své víry uprostřed farního společenství a uměli také tomuto společenství něco darovat-něco přinést. Aby toto společenství mohlo dále růst a jednou nás všechny přivedlo až ke Kristu.

Amen.

Poděkování V. Plíškovi

My, košířští farníci, všech generací (bez rozdílu pohlaví) bychom chtěli ze srdce poděkovat Mgr. Václavovi Plíškovi, za vše co v době svého působení ve farnosti vykonal. A bylo toho opravdu dost, jeho aktivita se rozvíjela nejrůznějšími směry, od pořádání kulturních akcí přes různé zájezdy a návštěvy klášterů po akce ryze mládežnické a sportovní - vždy s uplatňováním duchovních rozměrů a křesťanského zaměření všech akcí. Jeho iniciativa byla nevyčerpatelná a strhávala všechny kolem něj s tím, že opakovaným až úporným naléháním probudil i ty méně aktivní jedince a přinutil je k výkonům nečekaným. O jeho vášni fotografické svědčí galerie snímků, kterou se asi jen málokterá farnost může pyšnit. Jeho Mikuláš vždy patřil k zimnímu košířskému koloritu a oslovoval nejen ty nejmladší, ale našel cestu i ke generaci nejstarší. Tříkrálové sbírky byly pod jeho taktovkou vždy velmi úspěšné.

Hlavně jsme ho ale rádi vídávali ve službě u oltáře. Tam asi bude chybět nám všem nejvíce..

Děkujeme Václavovi za vše, čím přispěl ke slávě Boží ve jménu svém i našem a moc mu přejeme, aby se uplatnil i ve své nové farnosti a dobře zvládal všechny své nové role.

A že bude košířskou farnost navštěvovat a s ní dále zůstane spojen duchovně v to všichni věříme a doufáme. Nechť Bůh provází všechny jeho kroky a žehná mu.

Košířští

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Šedesátá léta

Nejhorší následky povodně z r. 1955 byly zlikvidovány, ale opravám a údržbě kostelů věnoval P.Verner stále dost úsilí. Za úspěch považoval zaměstnání dvou údržbářů v r.1964, kteří měli v domku u kostela malou dílnu. Několikrát byly opravovány varhany v kostele Nejsvětější Trojice. V těchto letech se v kronice začínají zapisovat i události (nejen opravy) z kostela sv. Jana Nepomuckého. A tato léta jsou také dobou proměny liturgie.

V r.1963 se připomíná volba papeže Pavla VI. Dne 24.6.1963 byla v kostele sv. Jana Nep. primice košířského bohoslovce P.Hynka Šťastného. Primiční kázání měl dp. Zdeněk Wagner z Třebotova. Byla to první primice v novém kostele.

V r. 1964, od 16.2. (na základě motu proprio „Sacram liturgiam“) se začínají číst epištola a evangelium od oltáře tváří k lidu česky, aniž se čtení opakovalo latinsky. V září byla zkrácena formule přijímání lidí na slova „Corpus Christi“ (Tělo Kristovo).

V březnu r.1965 nastoupil na pražský arcibiskupský stolec jako biskup-administrátor dr. František Tomášek a kardinál Beran odjíždí do Říma a je jmenován kuriálním kardinálem. Začátkem března bylo dáno povolení, aby katoličtí kněží vedli obřady v krematoriu. P.Verner se zmiňuje, že se je pokusil adaptovat pro nové prostředí.

Od první postní neděle jsou další liturgické změny. Modlitba nad obětními dary se říká česky a nahlas, doxologie na konci kánonu (Skrze něho a s ním a v něm....) latinsky nahlas.. Modlitba Otče náš česky spolu s Embolismem (dovětek k modlitbě Páně Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože), sv. přijímání lidu celé česky. Vynechává se žalm 42. ve stupňových modlitbách (stupňové modlitby byly dříve hned na začátku mše sv. a modlily se vkleče na stupních oltáře), poslední evangelium a modlitby po mši sv. Zavádí se ale modlitba věřících před obětováním. Eucharistický půst se zkracuje na 1 hodinu pro kněze i lid.

Svatý týden byl v tomto roce poprvé celý česky. Byla provedena řádná příprava a proto je liturgická reforma přijímána v Košířích s porozuměním.

Dne 16.6. se konalo biřmování v kostele sv. Jana Nep. Doba přípravy byla sice krátká, ale biřmování 150 biřmovanců proběhlo v radostné náladě.

Od 18.7. se v obou košířských kostelích koná první část mše sv. - bohoslužba slova - na sedes tváří k lidu. Čtení se rozděluje mezi lektora a kněze.

Dne 1.6.1965 byl v týnském kostele liturgický den pro kněze pražské arcidiecéze a byl zakončen vzorovou mší svatou.

Vatikánský koncil byl ukončen triduem ve dnech 5.,6. a 7. prosince 1965.

Téhož roku je P. Verner jmenován u příležitosti svých padesátin osobním děkanem. Do kroniky to zapsal s poznámkou, že o tom nikomu neřekl.

M.P.

Trochu osobních vzpomínek...

Je to tak dávno - za války. Konec Smíchova a dolní Košíře byla trochu větší vesnice a tak jsme se snad všichni okolo našeho jediného kostelíka Nejsvětější Trojice zanáli. Z Cibulky, Košíř, z Pod stadionu jsme tam chodili samozřejmě pěšky. Jen Motoláci šli pěšky na Košířské náměstí kde tehdy končila tramvaj (!) a teprve odtud se svezli. U oltáře bývali mons. Chlumský a pan kaplan. V neděli bývala mše sv. i v kapliče na Klamovce v 7,30 ráno - celebrouval starý pán, mons.Hornof, který bydlel nad Klamovkou.

Velký kostel býval zcela plný - po mši sv. jsme často procházeli Malostranským hřbitovem, který byl tehdy v pořádku, tj. hroby významných osobností nepoškozené, jasně označené. (Bylo by zajímavé obnovit alespoň místa a jména těch bývalých slavných - je jich tam dost.) V západní části hřbitova byl malý kamenný hrobeček ve tvaru dětské postýlky i s postavičkou holčičky. Nápisy byly téměř nečitelné, ale postýlka byla zahrnuta svatými obrázky. Na každém obrázku prosba: "svatá holčičko, ať nedostanu pětku z počtů - "svatá holčičko, ať se na mě Pepík nehněvá" a tak podobně. Vždyť to byla "Svatá holčička -- generace tam vodily svoje děti - to malé dítě kdysi v 18. století vypadlo z okna.V padesátých letech, když byla zbourána hřbitovní zeď a hřbitov zcela otevřen, byl také pomníček holčičky odstraněn - ty svaté obrázky moc vadily. To byl tehdy počátek současné devastace památného Nerudova Malostranského hřbitova.

A pak přišlo to, co už všichni známe. Stavba nového kostela sv. Jana Nepomuckého. My adolescenti jsme staveniště i stavbu okukovali a těšili se. Novým duchovním Otcem byl premonstrát P.Prokop. Na válečné nedělní obědy chodil Otec Prokop střídavě do našich rodin. Vždy jsme na něj počkali po mši sv. a radostně si ho odvedli domů. V neděli odpoledne, už u sv. Jana, bývalo požehnání , případně křížová cesta. To už jsme se potom my mladí, ministranti i my děvčata, rozeběhli do Cibuleckého háje, na Vidoule, do Ruzyně i jinam.

Přišel konec války; my stavěli barikády (po Plzeňské jich bylo velmi mnoho) a to už jsme byli taková kompaktnější parta. Základem byli mnohdy sourozenci: Jarmila a Lída Nováková z Cibulky, Marie a Růža Nováková z Motola, Martin a Honza Váchalovi z Cibulky, sestry Štenglovy, kluci Dobešové z Motola, Míla Horák se svou něžnou sestrou, Udinka Broklová, Helena Koutecká, Pepík Vávrovský, Jarda Novák, Franta holič a jeho oficína u Demartinky... Odešel Otec Prokop na Svatou Horu a k nám přišel mladý kněz P.Verner. Stal se jedním z nás. Začal také politický život - bylo celkem jednoduché založit lidoveckou mládež. Neorganizovaně, ale často a spontánně jsme se scházeli v malém krámku na Plzeňské - honosně jsme říkali "sekretariát".

Na Jinonické silnici jsme společně vybudovali volejbalové hřiště, na síť i míč jsme se složili. V létě jsme tam bývali snad denně. V zimě se hrál ping-pong na Mlynářce nebo u Andráse na Cibulce. Byli jsme mladí, bylo po válce, měli jsme pevný základ ve víře a nadějně perspektivy. Ve velkém sále na Klamovce byly plesy a před námi sjezd lidovecké křesťanské mládeže. To bylo v r. 1947? Bylo to slavné, krásné, bohaté; dlouhý průvod šel po Plzeňské. Košířští živnostníci nám přáli - jen těch buřtů co jsme dostali!

My jsme dospívali, doba zrála a přišel Únor. Velice jsme to prožívali, chtěli jsme společně utéct, ale nějak se to zadrhlo. Utekl jen jeden, jediný milovaný syn starších rodičů. Už se nevrátil.

Začínali jsme studovat, zakládali jsme rodiny. Nemálo manželství vzniklo v našem středu. Už jsme na sebe neměli tolik času, povinností přibývalo.

Ted' se obloukem vracíme, máme více času, uprostřed nás stojí sv. Jan, svolává nás svými zvony a my se tu opět v jeho zdech scházíme. Ubylo nás, někteří odešli na věčnost., jiní žijí jinde. My zbylí máme hlavy šedivé, ale plné krásných vzpomínek. Jsme tu stále doma a je tu s námi náš Pán.

P.S. Myslím, že bychom dali dohromady i jména a třeba i další vzpomínky.

Vzpomínala ing. Saša Průšová-Fleňková

Redakční poznámka: Velmi vítáme a vážíme si toho, že máme možnost poznat nejen historii našich košířských kostelů, ale také alespoň střípky ze života, který se k těmto kostelům vázal. Doufáme, že se vynoří další vzpomínky i ti, kdo budou ochotni se o ně podělit.

- Putování do Mariazell -

Milí farníci a přátelé,

začíná doba prázdnin, dovolených a různých letních putování. Dovolte mi proto se s vámi podělit o několik zážitků z mého jarního putování do Mariazell, kam jsem šel 2 dny pěšky, abych se zúčastnil středoevropského setkání národů 22.5.2004, kam připutovalo více jak 80 tisíc poutníků . V těchto dnech (21.-23.5.) se také uskutečnilo setkání mládeže osmi národů.

K pěším poutníkům jsem se připojil v rakouském St. Poeltenu a do cíle ještě zbývalo 75 km. Stosedmdesátičlenná skupina šla již 3 dny z Vranova nad Dyjí a měla za sebou 100 km. Většinu skupiny tvořili mladí lidé, ale zastoupena byla i starší generace (nejstarší poutník dovršil 68 let, nejmladšímu bylo 12 let). Přítomno bylo také 8 řádových sester, 14 kněží, 1 řádový bratr a ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz, který všechny košířské farníky pozdravuje a vzpomíná na poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého 16.5.1996, rovných 14 dnů před založením nové diecéze jejímž se stal prvním biskupem.

Počasí nám při putování přálo a sluníčko krásně rozzářilo jarní členitou krajinu, kterou jsme procházeli. Nádherná byla např. stezka uprostřed vodopádů poslední den. Ve většině vesniček a měst nás vítaly zvony. Zpívající had zaujal místní starousedlíky, které jsme obdarovávali kartičkami, aby věděli odkud a kam putujeme a mohli se i seznámit s fotografií a modlitbou Pražského Jezulátka. Všichni byli

potěšení, usmívali se a mávali nám. Občas před námi jelo policejní auto či motocykl, který dokonce na přání pustil houkačku a povozil děvčata. Další doprovod tvořila auta, která jsme občas zahlédli jak převážela naše batohy. Trasu projíždělo i auto pana biskupa s jeho sekretářem, ale musím potvrdit, že ho nikdy nepoužil a vše obdivuhodně s námi prošel pěšky. Atmosféra při putování byla pěkná a srdečná. Většinu cesty se pomocí přenosného mikrofону a tlampačů zpívalo, modlilo, meditovalo či třeba soutěžilo ve zpěvu a každý den byl po hlasování sestavován top-ten žebříček. Někdy se konal i společný zábavný večer. Všichni putující dostali poutnický kříž a zpěvník.

Velkorysá byla pohostinnost v každém z denních cílů, kde na nás čekal např. tým farníků v čele se svým knězem a starostou města, který byl zároveň ředitelem školy a po mši sv. nás pozval do rozlehlého bývalého chlěva, kde bylo krásně prostřeno a v kotlích navařeno k večeři. Po přespání v místní škole následovala ranní mše sv. a opět bohatá snídaně s rozloučením.

Jsem velice rád, že jsem se putování mohl zúčastnit, i když musím přiznat, že už za první den po 40 km jsem toho měl docela plné kecky a začal počítat puchýře. Při pouti jsem se duchovně povzbudil a uvědomil si, že dávné pěší poutě

našich předků jistě přinášely lidem duchovní očistu a radost ze společně prožívané víry, zvláště když se nebáli dát do pouti trochu oběti v podobě námahy a odříkání pohodlí.

Při této pouti jsem v Mariazell dost myslel na košířské spolufarníky, o to více, že se s nimi loučím. Přeji všem pěkné léto a radost třeba jenom z malého putování k nějaké kapličky, kostelíku či poutnímu místu, které vždy přináší duchovní osvěžení na naši pozemskou pouť.

Václav Plíšek

Farní zájezd do Chodska

Nápad cesty za krásami Chodska se zrodil jednoho dne v hlavě našeho mládežníka Vítka Bobysuda. Účastnil jsem se částečně organizace výletu, a vlastně jsem měl možnost poprvé vidět, co všechno se musí předem zařídit a obstarat. Před uskutečněním takovéto akce se musí objet všechna místa (nebo skoro všechna), zjistit otevírací doby, ceny vstupného, domluvit přibližný příjezd na prohlídku, zajistit si restauraci na oběd, domluvit se s místním farářem na mši, případně zajistit si vstup do kostela. Hodně práce dá i zajištění pěkného počasí a ne vždy se to podaří. Zvláště sladění časové organizace s určením pořadí zastávek, kdy se musí počítat s celým autobusem a rychlostí přesunů takové bandy je dost náročné. I s přičtením časových rezerv se vyskytnou překvapení nebo nepředvídatelné události které vše posunou.

Jaké to bylo tentokrát?

Vyjeli jsme brzy ráno 12. 6. od sv. Jana. I když se oficiálně přihlásilo málo lidí, přišlo nás nakonec tolik, že jsme do posledního místa naplnili celý autobus. Naštěstí nikdo nemusel stát – cesta byla dlouhá, ale s programem Václava Plíška, se zpěvem a modlitbou uběhla rychle.

První zastavení bylo v Kladrubech u Stříbra, rozsáhlém benediktinském klášteře s krásným kostelem vybudovaným podle plánů J. Santiniho. Uvítala nás mladá průvodkyně, která se během svého výkladu dozvěděla od P. Lohela o všech bludech, které říkála všem návštěvníkům, a tak byla správně poučena o symbolech křesťanských a latinském překladu. Došlo tak k oboustrannému obohacení. Abychom dokázali, že opravdu nejsme jen tak ledajaká skupina, stoupli jsme si na popud Iva Suchého doprostřed chrámu pod okulus a zapěli P. Marii. Chrám je dlouhý 82m a uprostřed se nachází vysoká kopule. Přímo pod ní je hvězda, která má prý léčitelské účinky, ale jenom pro člověka na ní stojícího a cítícího vibrace. Myslím, že při našem zpěvu vibrovali všichni a o léčivých účincích ani nemluvě.

Při následujícím přesunu se potvrdilo, jak dobré je znát trasu výletu, protože je nutné občas navigovat i pana řidiče.

Druhou zastávkou byla vesnička Trhanov s uvítací cedulí restaurace sv. Jana Nepomuckého, kam jsme měli namířeno. Původně jsme měli obědvat v pěkném útulném sále s vlastním krbem, ale po nás se konala svatba, která dostala přednost. Rozdělili jsme se a část zůstala přímo v restauraci, ostatní se uvelebili venku na verandě. Oběd o třech chodech byl natolik vydatný a chutný, že by bylo urážkou, aby něco zbylo na talíři, ale zároveň se některým účastníkům nepovedl sníst, tak se rozdělily

s kačenkami, pod verandou plujícími. Po obědě následovala mše, kam jsme se o kus dál dokouleli. Zde se projevila ministrantská „horlivost“ Iva, který měl přichystat 40 hostií, ale zřejmě se řídil heslem: Čím víc, tím líp, a místo 40ti jich přichystal asi 80 s tvrzením, že jich 40 spočítal. Jako na potvoru se po přijímání nemohl najít klíček od svatostánku a Otec Lohel se už dal s odevzdaností do zbylých hostií, když v tom ho osvítil Duch sv. a vnuknul mu myšlenku, aby se kouknul pod korporál, kde byl klíček dobře skryt.

Vše dobře dopadlo a my pokračovali vyjíždkou na Výhledy, se sochou J. Š. Baara a rozhledem do kraje. Sluníčko svítlo a byla poměrně dobrá viditelnost, tak jsme viděli i domažlickou věž, o které tu ještě bude zmínka. Předtím jsme si to ovšem namířili do Horšovského Týnu na prohlídku hradu. Tam už na nás bylo připraveno více průvodců. Kromě hradu provádějí ještě ve třech prohlídkových trasách (zámek, kuchyně a zahrada).

Jako správný hrad má Horšovský Týn i hradního medvěda, nebo spíše medvídku - koalu. Chvilku jsme se bavili jeho pozorováním, než se přehnala přeháňka a pak jsme nastoupili do autobusu.

Cestou k poslednímu zastavení v Domažlicích začalo první kolo přehlídky Kdo co napekl a jak výborně nám chutná. Tentokrát se sešlo tolik dobrůtek, že jsem ani nestačil sníst svou svačinu a jak to vypadá, tak příště si ji vůbec nevezmu. V Domažlicích jsme měli rozchod, ale stejně jsme se většinou drželi při sobě a zamířili tak do kostela na náměstí, kde nám Václav Plíšek předčítal historii. Nedočetl ji, protože jej vyrušil jeden pán. Vpadl do kostela a oznamoval, že zrovna budou zvonit a jestli chceme, můžeme se jít podívat na kostelní věž. Všichni přítomní jsme odběhli za roh a vystoupili po 196 schodech na šikmou věž o 5m vyšší než je u sv. Jana u nás v Košířích. Po výstupu začali zvonit a tak se krásný výhled do kraje ještě umocnil malebným tónem zvonu. Viděli jsme i nejvyšší horu Šumavy – Velký Javor.

Chodové ctí své tradice a v některých dnech udržují i zvyk ponocného. Právě z věže, na které jsme byli, se postupně do čtyř stran ozývá:

Chval každý duch Otce Syna,
Boha Ducha Hospodina.
Odbyla x-tá hodina.
Sláva Otci nebeskému,
jeho Synu milnému,
taky Duchu Svatému.
Zdrávas Maria.
Opatrujte světlo, oheň.
Ať není žádnému škoden.
Odpočívajte s Pánem Bohem.
Zdrávas Maria

Při výlezu z věže jsem díky Ivovi ! sepsal tento text. Vzpomínal si na něj chlapec, který nám otevřel věž a chtěl by si ponocného v blízké době vyzkoušet.

Po krásném zakončení naší pouti jsme nastoupili na zpáteční cestu a následovalo druhé kolo pochoutek. Myslím, že okolnosti nedovolily ohlížet se ani na dietu. Aspoň, jak jsem vypožoroval u mé tety, která se prvně zúčastnila farního výletu a byla naprosto ohromená a spokojená.

Cestou jsme se dozvěděli i něco o sobě. O tom, že

Tereška udělala státnice a brzy bude mít promoci, Vojtovi P. se narodila dceruška Kristýnka a Václav Plíšek vyprávěl o pouti do Mariazell (odkud nám přivezl růžence) , pomalu se loučil s farností a oznamoval svou svatbu.

Václav Dráb

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

Rodina našeho pana varhaníka J. Plíška se opět rozrostla! Jeho synovi Vojtěchovi s manželkou přibyla do rodiny 27.5.04 malá Kristýnka. Jí i všem okolo ní přejeme hojnost Božího požehnání a životní radosti.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné